

ПРЕД НОЗЕТЕ ТИ

Само когато оставам сама,
Влизам в душата си тихо.
Намирам те в ъгъла на колене –
останка от нежност.
Докосваш ме. Есенен хлад!
Полагам реброто си
отмаляла...
Тихо надничам
през прозорчето на забравата
В душата ти,
където ме няма,
където те няма...
Там е вековната лег,
пукаща от преяждане...

Всичко помня.
Стотинката проскуба гнездата ни
и нямаме изгложга нашата обич...
Простреляни елени
сменяваха гората си...
Любовта ти хукна подир тях –
с раздрана дреха бягаше...
А аз започнах да влизам
и излизам
на гости в душата си!